

er den ene Side af Billedet; men, naar man saa vil godtgjøre Lovens Betydning i Almindelighed, saa kommer man til den anden Side og siger: der er i den antydet et Princip, en Bevægelse hertil Frihed. Ja, men et Princip maa man ikke antyde i en Udvægt, i en Undtagelse, men Principet skal man rigtigt antyde inde i selve Kirkens almindelige Styrelse, og naar derfor den ærede Minister sagde: her er jo Tale om Valg, og Valg betyder Frihed, saa maa jo det Allerførste, der følger deraf, være, at Valg, eller dog Noget, der nærmer sig dertil, skal finde Sted ved samtlige Menigheder i Landet; thi det er dog en paafaldende Modsigelse at sige: her er Valg og Frihed, og det give vi til dem, der ikke kunne finde sig tilfredse med den almindelige Stikkelse af Folketirken, i hvilken der intet Valg og ingen Frihed er. Er Meningen den, at der virkelig skal være Valg og Frihed i Folketirken, saa maa dette være udarbejdet i bestemt Stikkelse og ligge for saaledes, at vi kunne votere herover. Men, vil man da sige: ustyrbig er den i alt Fald, saa maa jeg derimod sige: Nei, det er den ikke. Jeg skal, som bemærket, ikke gaae ind paa mange Enkeltheder, men jeg skal dog gjenkalde, thi det er jo kommet frem væsentlig allerede ved 1ste Behandling, at Loven bryder den almindelige Regel og Genartetheden med Hensyn til Bestikkelsen til det kirkelige Kærerembede og dets Forvaltning i vor Kirke, og den staber — den ærede Ordfører for Mindretallet (Bloug) maa tillade mig at sige det — to Arter Præster. Det ærede Medlem paastod, at det ikke vilde blive to Slags Præster. Nei naturligtvis, de ere ikke i alle Henseender forskjellige, de have Noget tilfælles. De ere begge ordinerede og ordinerede paa samme Maade, men derfor ere de dog ikke frie for at være to Slags Præster; thi de ere Præster, som i hele deres Forhold til Styrelse og Menighed ere stillede paa to forskjellige Maader. De Præster, Loven taler om, ere ikke fremgaaede gennem Bestikkelse af den almindelige Kirkestyrelse, men de skulle være fremgaaede af Valg, de skulle ikke være lønede af Kirkens almindelige Midler, men skulle alene lønnes af Menigheden, og de skulle paa en særegen Maade være sikrede saaledes, at de ikke ere Embedsmænd, som Kongen kan

afstedige, saaledes som enhver anden Præst (Bloug: So!) Nei, Kongen kan ikke afstedige dem; thi der staaer i Lovforslaget, at ingen saadan Præst kan afstediges uden ved Dom; men enhver anden Præst kan afstediges ligesom alle andre Embedsmænd ved Kongens Resolution. Det er tre karakteristiske Forskjelligheder, som medføre en Mængde andre, hvilke jeg just ifølge den Stræben efter Kort- hed, som jeg har antydet, ikke skal gaae ind paa. Jeg skal blot nævne nogle: Disse Præster blive afhængige Præster. Præsten skal være Menighedens Tjener, det er sandt, han skal være Tjener ved Ordet, Tjener med sin hele Person, men han skal paa den anden Side være Menighedens uafhængige frit stillede Tjener, der ikke skal smigre for Nogen i Menigheden, ikke skal underordne sig og sin Person, sin Mening og sin Overbeviisning Nogens somhelst, men den menneskelige Svagthed er heller ikke udelukket hos disse Præster, og de ville derfor blive afhængige Præster. De ville derhos være Præster for Menigheder, der føle, at de staae i et andet Forhold end andre Menigheder, idet de maae yde Bidrag til en Kirke, hvis Kærere ikke ere til for dem, saa at de have maattet paa egen Bekostning antagne, og det er Noget, som nødvendig maa skabe ikke en enkelt Stunds Misforstaaelse, men en Brydning, en Rivning, der just kan paafalbes, og som kan tænkes at opvoxe til Noget, som svarer til Kirkeforholdene i Irland. Naar en stor Mængde Valgpræster maa lønnes af de fattige, medens der ved Siden af dem vedbliver at være velbetalte Præster, som Menighederne ikke slutte sig til, men til hvem de alligevel maae svare Bidrag, saa have vi Noget, der nærmer sig til de faktiske Forhold i Irland. Dertil maa det ikke komme, og derfor skulle vi ikke skabe Former, som kunde lede hen dertil. De Reformere, der ere nødvendige, skulle vi derimod skabe i Kirken selv, ved Kirkens egne Præster, og det nytter ikke herimod at sige, at der i Folketirken er Præster, som ikke opfylde deres Pligt. Det er jo heller slet ikke vist, at alle de, der ville blive antagne paa denne Maade, tilsidst virkelig ville opfylde deres Pligt overfor hele Menigheden. Det, man først og fremmest skal gjøre, er, saavidt man kan, at